

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.50/2016/23.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2016. év május hó 19. és 24. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2016. év május hó 26. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette miatt I. r. vádlott és társai ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 15.B.1856/2014/82. számú ítéletét az I. r., a II. és a III. r. vádlottakkal szemben megváltoztatja.

Az I. r. és a II. r. vádlott esetében a terhükre rótt bűncselekmény jogszabályi hivatkozását az 1978. évi IV. törvényre pontosítja.

Az I. r. és a II. r. vádlottak főbüntetését egyaránt 15-15 (tizenöt-tizenöt) év fegyházbüntetésre súlyosítja.

A III. r. vádlott bűnös:
bűnsegédként elkövetett emberölés büntetében (1978. évi IV. törvény 166. § (1), (2) bekezdés a/ és c/ pontja).

Ezért őt 10 (tíz) év fegyházbüntetésre és 10 (tíz) közügyektől eltiltásra ítéli.

A III. r. vádlott fegyházbüntetésébe beszámítja a 2012. év július hó 14. napjától 2014. év február hó 10. napjáig előzetes letartóztatásban töltött időt.

Az ítélet bevezető részéből a 2015. év június hó 12. napját megelőző tárgyalási határnapokra történő utalást mellőzi, egyben a 2015. év június hó 25-i határnapot 26. napjára pontosítja.

A bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezést valamennyi vádlottat illetően hatályon kívül helyezi és az ítélet jogerőre emelkedése után e körben az elsőfokú bíróságot különleges eljárás lefolytatására utasítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r., a II. és a III. r. vádlottakkal szemben helybenhagyja.

Az I. r., a II. r. vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 74.690,- (hetvennégyezer-hatszázkilencven) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen a III. r. vádlott vonatkozásában fellebbezésnek van helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék - megismételt eljárásban - a 2015. év október hó 16. napján kihirdetett 15.B.1856/2014/82. számú ítéletével I. r. vádlottat felbujtóként elkövetett emberölés büntette (1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a/ és c/ pont) miatt 10 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra,

A II. r. vádlottat emberölés büntette (1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a/ pont) miatt 9 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Ellenben a III. r. vádlottat az ellene bűnsegédként elkövetett emberölés büntette (1978. évi IV. törvény 166. § (1), (2) bekezdés a/ és b/ pont) miatt emelt vád alól felmentette.

Az I. r. vádlott és a II. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította.

Rendelkezett a bűnjelekről, így lefoglalásuk megszüntetése mellett részben kiadni, részben megsemmisíteni rendelte azokat.

Kötelezte részben az I. r. vádlottat, részben a II. r. vádlottat az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére, illetve a fennmaradó bűnügyi költségről megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész mindhárom vádlott terhére fellebbezést jelentett be, az I. r. és a II. r. vádlottak esetében a büntetés súlyosítása érdekében, míg a III. r. vádlott vonatkozásában a felmentés miatt, bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása végett.

Az ítélet ellen az I. r. vádlott felmentés érdekében, a védője elsődlegesen hatályon kívül helyezés, másodlagosan felmentés érdekében, a II. r. vádlott szintén felmentés

érdekében, míg a védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan hatályon kívül helyezésért jelentett be fellebbezést.

A III. r. vádlott és védője az elsőfokú ítéletet tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.158/2015/7-I. számú átiratában - és képviselője a nyilvános ülésen - az ügyészi fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a perrendi szabályokat megtartotta, a kihallgatások során a figyelmeztetések szabályszerűek voltak, az iratok ismertetése a megismételt eljárásra vonatkozó szabályok szerint történt meg.

A törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve a szükséges és lehetséges körben feltárta a bizonyítékokat és azokat I. r. és II. r. vádlottak vonatkozásában helyesen értékelte és az I. r., illetve a II. r. vádlott tagadásával szemben indokolási kötelezettségét teljesítve, megfelelően részletezte, hogy mely, a vádlotti védekezést cáfoló bizonyítékokra, így tanúvallomásokra, telefonos híváslistákra és egyéb okirati bizonyítékokra alapította tényállását.

Az I. r. és a II. r. vádlottak esetében a fellebbviteli főügyészség a tényállást megalapozottnak tartotta, melyből a törvényszék okszerűen vont le következtetést e két vádlott bűnösségére, helyesnek tartva egyben a cselekmény minősítését is.

A III. r. vádlott ugyancsak tagadta a bűncselekmény elkövetését, esetében azonban az ügyészi álláspont szerint a törvényszék tévedett, amikor - tényből további tényre helytelenül következtetve - az ellene bűnsegédként elkövetett emberölés büntettének vádjá alól felmentette.

Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság a III. r. vádlott vonatkozásában a terhelő bizonyítékokat önkényesen, a bizonyítékok láncolatából kiemelve, nem azokkal összefüggésben értékelte.

Az ítélet indokolása szerint az elsőfokú bíróság a III. r. vádlott első hat gyanúsított, illetve a vádlottként tett vallomását fogadta el a tényállás alapjául, amely szerint III. r. vádlottnak nem volt tudomása arról, hogy I. r. vádlott őt kihasználva öleti meg a sértettet. Ezzel szemben az ügyészség kiemelte, hogy a III. r. vádlott valójában nem volt szavahihető, a vallomásai részben önmagukkal, részben az egyéb bizonyítékokkal is ellentmondásba keveredtek, illetve a megállapított tényekből téves jogkövetkeztetést vont le a törvényszék.

Hangsúlyozta a fellebbviteli főügyészség, hogy a III. r. vádlott az elkövető észlelésével kapcsolatban valamennyi alkalommal eltérő, egymásnak ellentmondó vallomásokat tett (honnán, mikor, mennyire látta a kerékpárost, stb.), a személyleírással is szándékosan megtévesztette a nyomozókat.

Ugyancsak ellentmondásos volt a vallomása a sértett észlelésével kapcsolatban a bűncselekmény elkövetésekor.

Eltérés volt abban is a korábbi vallomásait tekintve, hogy mondta-e valakinek azt, hogy a sértettel a bűncselekmény elkövetésének napján hova mennek. Eredetileg senkinek sem mondta a vallomása szerint, hogy hova megy a sértettel a tárgyaláson már úgy vallott, hogy elmondta másnak is, illetve az I. r. vádlottnak is.

Különböző, ellentmondásos nyilatkozatokat tett a SIM kártyája eltörésével kapcsolatban (pl.: véletlenül tört el, szándékosan törte el, meghajolt, de nem tört el, elveszett, eldobta).

Az étteremben történt találkozón a 2. számú tanú vallomása szerint a III. r. vádlott részt vett, azonban az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy a tanú vallomásának ezen részét miért rekesztette ki, míg vallomásának egyéb részeit, amely a találkozóra vonatkozott, elfogadta (ráadásul az elsőfokú bíróság, amikor a III. r. vádlott első hat gyanúsítotti és vádlottként tett vallomását fogadta el tényállása alapjául, akkor azt tette indokolása szerint azért is, mert alátámasztotta a 2. számú tanú vallomása, azonban ez az említett találkozót, illetve a 2. számú tanúnak a III. r. vádlott felismerését, részvételét tekintve nyilvánvaló ellentmondás).

A III. r. vádlott azt is tagadta, hogy a 90 napos határidő lejáratának időpontját tudta volna, ezzel szemben az 1. számú tanú vallomása szerint több alkalommal felhívta erre a III. r. vádlott figyelmét, továbbá a tanú úgy tudta, hogy a III. r. vádlott és a sértett azért mentek a vagyonkezelőhöz, hogy az érvénytelenséget a sértett aláírásával is elismerje. Emellett az is nyilvánvaló volt a III. r. vádlott számára már 1996. év október hó 29. napján, hogy a vagyonkezelő átköltözött a másik utcába, mivel ezt maga vallotta a tárgyaláson. Szintén a III. r. vádlott vallotta, hogy tudta azt is, hogy csak 11 óráig van ügyfélfogadási idő pénteki napon. Mindezek miatt, illetve a vagyonkezelő részéről kihallgatott tanúk vallomásai alapján is az a következtetés vonható le, hogy a III. r. vádlott nem csupán azzal volt tisztában, hogy a szerződés már érvénytelen, hanem azzal is, hogy érdemi ügyintézésre sem kerülhet november 1-én. Emellett a III. r. vádlottnak az ügyintézés helyszínén való megnyilvánulásai is láthatóan arra irányultak, hogy olyan látszatot keltsenek kívül állókban, mintha lakásügyintézése érdekében jöttek volna.

Az ügyészi álláspont szerint mindezekből az következik, hogy a III. r. vádlott részéről a sértettnek a másik utcába vitele kizárólag azt a célt szolgálta, hogy az I. r. vádlottal történt előzetes egyeztetés alapján a sértettet olyan helyre csalja, ahol az előzetes terepszemle alapján a II. r. vádlott meg tudja ölni. A 2. számú tanú vallomása szerint pedig ennek fejében az I. r. vádlottól több éven át havi 500.000,- forintot kapott a III. r. vádlott, továbbá a sértett felé fennálló tartozását nem fizette meg az örökösöknek sem, illetve későbbiekben az ingatlan tulajdonjogát megszerezve, jelentős haszonnal adott azon túl.

Az ügyészség arra is hivatkozott, hogy a híváslisták szintén a III. r. vádlott bűnösségét támasztották alá.

Végző soron a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy az elsőfokú ítéletet a Be. 372. § (2) bekezdése alapján az ítéletábra mindhárom vádlott vonatkozásában változtassa meg, I. r. és II. r. vádlottak esetében a büntetés kiszabását befolyásoló alanyi és tárgyi tényezőket súlyuknak megfelelően értékelve, e két vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést súlyosítsa, míg III. r. vádlott bűnösségét pedig állapítsa meg bűnsegédként elkövetett emberölés büntetében (1978. évi IV. törvény 166. § (1), (2) bekezdés a/ és b/ pont) és vele szemben fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetést és közügyektől eltiltás mellékbüntetést szabjon ki. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Az I. r. vádlott vezetővédője a nyilvános ülésen változatlanul fenntartotta az elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezésére, másodlagosan pedig az I. r. vádlott felmentésére irányuló fellebbezését.

Továbbra is vitatta, hogy az elsőfokú bíróság helyesen járt volna el, akkor, amikor nem teljesítette a korábbi hatályon kívül helyező határozat azon előírását, mely szerint az I. r. vádlottal szemben más eljárásban folyamatban lévő élet elleni bűncselekmény miatti ügyet egyesítenie kell a jelen üggyel. Az egyesítést az I. r. vádlott személye, a bizonyítás összefüggése továbbra is indokolja.

Emellett az I. r. vádlott védője nem tartotta megfelelőnek az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását, abból ugyanis az sem derült ki, hogy mi alapján állapította meg azt a törvényszék tényállásában, hogy az I. r. vádlott maga köré csoportot szervezett, ugyancsak nem derült ki az indokolásból, hogy kinek a vallomása alapján és miért éppen az adott összegben kerültek rögzítésre a 3. számú tanú által állítólag átvett pénzeszegek.

Amellett, hogy I. r. vádlott és a sértett között az étteremben találkozó nem volt (az I. r. vádlott azt tagadta) érthetetlennek tartotta, hogyha már elfogadta a törvényszék a 2. számú tanú vallomását arra vonatkozóan, hogy volt ilyen találkozó, akkor azt miért csak részben állapította meg a 2. számú tanú vallomásával egyezően. Ezen ellentmondást sem indokolta az elsőfokú bíróság, amelynek ítélete ezen túlmenően is számos ellentmondást hordozott, amelyeket nem oldott fel.

Hangsúlyozta, hogy a tanúk által adott személyleírás az elkövetőről, a testalkatát illetően, nem feleltethető meg a II. r. vádlott testalkatának, így II. r. vádlott ezért sem lehetett az elkövető.

Felhívta a figyelmet arra is, hogy az elsőfokú bíróság nem indokolta, hogy 3. számú tanú tanúvallomásaiból mely részeket fogadta el, vitatta a 2. számú tanú szavahihetőségét, és sérelmezte, hogy a párhuzamosan folyó büntetőügy iratait nem szerezte be és használta fel az elsőfokú bíróság, ugyanis azokat összevetve a jelen ügyben tett vallomásaival, még markánsabban megjelennek az

ellentmondások a 2. számú tanú vallomásaiban, amely álláspontja szerint a szavahihetetlenségéhez vezet.

Kifejtette, hogy a híváslisták, cellapozíciók kapcsán az eseti szakértői vélemény készítésénél a nyomozó hatóság eljárási szabályokat sértett, ugyanis nem tartotta be a szakértő kirendelésére vonatkozó törvényi szabályzást.

Ekként igazságügyi szakértőt kellett volna kirendelni a kérdésben, nem eseti szakértőt, ráadásul az eseti szakértő szakvéleménye nem felel meg a szakvéleményekkel szemben támasztott kritériumoknak, abból a szakértői módszer sem derül ki, az elsőfokú bíróság pedig nem hallgatta meg az eseti szakértőt.

Rámutatott arra is, hogy a nyomozó hatóság információ kérésére a szolgáltató először úgy nyilatkozott, hogy nincs adat, majd amikor eseti szakértőként kirendelték, mégis hat nap alatt elkészült az eseti szakvélemény, amelyet azonban nem írtak alá.

Az elsőfokú eljárás során arra sem volt megfelelő magyarázat, hogy a különböző szolgáltatók által rögzített időpontok miért nem egyeznek, minek köszönhető az idő eltolódás.

Sérelmezte továbbá, hogy már a tárgyalási szakban, a nyomozó hatóság önállóan, az eljárásban résztvevők értesítése nélkül végzett bizonyítási cselekményt, amelynek eredményét a 2013. év december hó 3. napján kelt rendőri jelentésben rögzített és megküldte azt a bíróságnak, mint bizonyítékot. Az adott kérdésben bizonyítási kísérlet elrendelése lett volna indokolt a törvényszék részéről a büntetőeljárási jogszabályok megtartása mellett, azonban ez nem történt meg, így viszont az eljárási szabályok megsértése miatt a kérdéses jelentés nem használható fel bizonyítékként. Az elsőfokú ítéletben hivatkozott „Google útvonaltervező” pedig nincs az iratokban kinyomtatott formában.

Az I. r. vádlott védője hangsúlyozta, hogy további bizonyítási indítványokat azért nem terjesztett elő a másodfokú eljárásban, mivel azokat álláspontja szerint egy megfelelően megismételt eljárás során kell elvégeznie az elsőfokú bíróságnak.

A II. r. vádlott védője a fellebbezését írásban is megindokolta, azt a nyilvános ülésen fenntartotta. Eszerint elsődlegesen a II. r. vádlott felmentésére tett indítványt, míg másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

A híváslisták, illetve a cellainformációk kapcsán kiemelte, hogy nem bizonyított kétséget kizáróan az, hogy a különböző telefonszámok az egyes vádlottakhoz lennének köthetőek, ekörben felderítetlennek tartotta a tényállást. Emellett a tényállásban rögzített úgynevezett helyszínbejárást, terepszemlét korántsem igazolják a cellainformációk, továbbá felhívta a figyelmet arra, hogy a bűncselekmény napján, az elkövetés utáni cellainformációk nem feleltek meg a 2. számú tanú ehhez kapcsolódó vallomásának, aki éppen ezért módosított utóbb a vallomásán.

Nem értett egyet a 2. számú tanú vallomásának elfogadásával, azzal az elsőbírói állásponttal, hogy a tanúvallomása javarészt következetes lenne, csak néhány ponton eltérő. Ugyanis a 2. számú tanú többször változtatta a vallomását az eljárás során. Arra vonatkozóan, hogy a 2. számú tanú valóban dolgozhatott-e az I. r. vádlottal számos tanút hallgattak ki, azonban ezen tanúk vallomásai alapján az I. r. vádlottal nem állt kapcsolatban, ellenben 3. számú tanúval igen.

Sérelmezte, hogy a 2. számú tanút nem közvetlenül a tárgyalóteremben, a vádlottak jelenlétében hallgatták ki, hanem zárt célú távközlési hálózat útján. Ahhoz képest, hogy a 2. számú tanú a III. r. vádlottat felismerte, mint a sértett emberét, nem tudta kiválasztani az étterem alkalmazottait és azok sem ismerték fel őt, mint ott állítólag többször megforduló, az I. r. vádlotthoz tartozó személyt. Ráadásul a III. r. vádlott felmentéséből következően azt is kimondta az elsőfokú bíróság, hogy a 2. számú tanú mégsem mond igazat.

A II. r. vádlott védője ugyancsak hangsúlyozta, hogy az elkövetőről adott személyleírások egyáltalán nem feleltethetők meg a II. r. vádlott testalkatának, és a súlyát tekintve az elkövetés idején még jelentősebb mértékben eltért az átlagostól. Az sem derült ki az eljárás során, hogy egyáltalán a II. r. vádlott képes volt-e biciklizni, illetve tudott-e biciklizni. Rámutatott még a lövés távolságával, illetve irányával kapcsolatban arra, hogy az eredeti szakvélemény szerint távoli lövésről volt szó, míg a bírósági eljárás során kirendelt szakértői véleményben már közeli (15-25 cm) lövésről beszéltek a szakértők.

Álláspontja szerint további szakértői bizonyítás elrendelésével a sértett testhelyzete, illetve az elkövető személye, alkata megfelelően tisztázható lenne, amely alapján a II. r. vádlottat szakértői bizonyossággal is ki lehetne zárni az elkövetői körből.

Sérelmezte a nyomozó hatóság eljárását, mivel véleménye szerint több esetben tetten érhető, hogy az eljáró rendőrök befolyásolni akarták a tanúkat, továbbá a III. r. vádlott feljelentést is tett kényszervallatás miatt az eljárás során.

Ugyancsak sérelmezte, hogy a 3. számú tanú nyomozati vallomása utólag került a bírósághoz a megismételt eljárásban, csak ekkor került sor az ismertetésére.

A II. r. vádlott hozzátartozói, akik az ügyben a megismételt eljárásban kihallgatásra kerültek az 1996. év november hó 1-i családi összejövetel kapcsán, valamennyien szavahihető, becsületes emberek, akik igazat mondtak. Ez alapján a II. r. vádlott a bűncselekmény idején nem tartózkodott a városban.

A II. r. vádlott védője a bizonyítási indítványokat fenntartotta, így indítványozta az előzőekben rögzítetteknek megfelelően további egyesített szakértői vélemény készítését, illetve az előzőnek a kiegészítését, a 2. számú tanú és az étterem dolgozóinak, illetve további dolgozóinak kihallgatását, szembesítését és helyszíni tárgyalás tartását.

A III. r. vádlott védője az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta és helyes tényállást állapított meg, a ténybeli következtetései is helyesek voltak.

A III. r. vádlott valódi ügyintézés érdekében ment a vagyonkezelőhöz, új időpontot is kapott. Iratokat nem kellett magával vinnie, mivel azokat az 1. számú tanú már elküldte korábban a hivatalba. A tartozását a későbbiekben azért nem fizette ki, mert nem tudta az örökösödési vita miatt, hogy kinek fizethetett volna. A III. r. vádlott védője szerint is szavahihetetlen volt a 2. számú tanú. A cselekményt megelőzően a III. r. vádlott semmilyen terepszemlén nem vett részt, a cselekményt követően pedig zaklatott állapotban volt, nem szándékosan vezette félre a rendőröket.

Az I. r. vádlott utolsó szó jogán részletesen megismételte korábbi védekezését, azt hangoztatva, hogy nem követte el a bűncselekményt, vele szemben tisztességtelen eljárást folytattak a 2. számú tanú vallomása alapján. Az I. r. vádlottal párhuzamosan folyó másik büntetőeljárásból részletesen idézte a 2. számú tanú vallomását, összevetve azt a jelen ügyben tett vallomásaival, rámutatva számos ellentmondásra. Az I. r. vádlott szerint az elsőfokú bíróság ezeket az ellentmondásokat nem oldotta fel, az ítéletének indokolásában azokra nem adott magyarázatot.

A II. r. vádlott elmondta, hogy a bűncselekményt nem követte el, a cselekmény időpontjában vidéken a rokonainál tartózkodott. A 2. számú tanú nem mondott igazat a vallomásaiban. Hivatkozott még arra, hogy a testalkata sem felelt meg az elkövetőről adott személyleírásnak.

A III. r. vádlott utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy nem követte el a bűncselekményt.

Az ügyészi fellebbezés alapos, a vádlotti és védői perorvoslatok nem megalapozottak.

A Fővárosi Ítéltábla a kétirányú perorvoslatok folytán bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását.

A Fővárosi Ítéltábla elsőként az eljárási szabályok megtartását vizsgálta és a következőket állapította meg:

A Fővárosi Törvényszék alaposan és a kellő részletességgel folytatta le a bizonyítási eljárást, melynek során a perrendi szabályokat alapvetően megtartotta, a Be. 404. §-ban írt eljárási szabályokat megfelelően alkalmazta.

A hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban a Fővárosi Ítéltábla korábban eljárt más tanácsa a 3/2003. Büntető jogegységi határozat II.6. pontjára hivatkozva - a hatályon kívül helyezés oka is ez volt - előírta, hogy a Fővárosi

Törvényszék előtt I. r. vádlott ellen szintén felbujtóként elkövetett emberölés büntette miatt folyamatban lévő ügyet és a jelen ügyet egyesíteni kell.

A Fővárosi Törvényszék ezzel szemben a két ügyet a megismételt eljárásban nem egyesítette, ítéletének indokolásában helytállóan fejtette ki, hogy a korábbi másodfokú határozatban írt egyesítési kötelezettség a 3/2003. Büntető jogegységi határozat II.6. pontjának 2. bekezdésében foglaltak alapján nem áll fenn, mivel a több ember sérelmére elkövetett emberölés büntette, mint összefoglalt bűncselekmény megállapítására csak tettesi (társtettesi) magatartással megvalósult részcselekmények (emberölések) esetén kerülhet sor.

A részesség járulékos jellegéből következik, hogy a több ember sérelmére elkövetett emberölés büntette, mint alapcselekmény megállapíthatóságának hiányában, az ehhez kapcsolódó részesség sem állapítható meg. Amennyiben tehát nincs olyan elkövető, akinek a terhére legalább két sértett megölése vagy egy ember befejezett megölése is egy személy ölésének megkísérlése tettesként (közvetett tettesként, társtettesként) megállapítható volna, több ember sérelmére véghezvitt emberölés büntetéhez (kísérletéhez) kapcsolódó részesi cselekményről akkor sem lehet szó, ha a több különállóan végrehajtott emberöléshez ugyanaz az elkövető nyújtott bűnsegédi támogatást, vagy a több ember megölésére ugyanaz az elkövető bujtott fel.

Az I. r. vádlott esetében a jogegységi határozat ezen pontjában írtakról van szó, ugyanis az ő részesi, felbujtói magatartása a két ügyben különböző tettesek elkövetői magatartásához kapcsolódik.

A törvényszék helyes álláspontját utóbb a Kúria 2016. év január hó 12. napján kelt Bt.III.1503/2015/9. számú határozata teljes mértékben alátámasztotta.

A megismételt eljárásra vonatkozó általános rendelkezések értelmében, a megismételt eljárásban a bíróság az ügyet a hatályon kívül helyező határozat okainak és indokainak figyelembevételével bírálja el (Be. 403. § (3) bekezdés). A „figyelembevétel” nem jelent kötelező erőt, jelen esetben a fentiek értelmében jogszabályi kötelezettség ténylegesen nem állt fenn az egyesítésre vonatkozóan, azt legfeljebb célszerűségi szempontok indokolhatták volna. A két ügy célszerűségi szempontokra hivatkozva történő egyesítése iránti kérelem elutasításával is egyetértett az ítélőtábla, az erre vonatkozó érveket, ellenérveket mérlegre téve az egyesítés nem volt célszerű.

Az egyesítést a célszerűség hiányára hivatkozva elutasító döntés nem keletkeztet hatályon kívül helyezési okot, még abban az esetben sem, ha ezen döntésnek a helyessége megkérdőjelezhető lenne.

Miután a korábbi elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére egyértelműen nem megalapozatlansági okból került sor, így a megismételt eljárásból a törvényszék ugyanezen tanácsa nem volt kizárva.

A híváslisták és a cellainformációk beszerzése, pontosabban az eseti szakértő kirendelése kapcsán szükséges rögzíteni, hogy az nem felelt meg mindenben a szakértői bizonyítás szabályainak, de a konkrét esetben nem is volt szükséges a szakértői bizonyítás lefolytatása. E körben az adatok beszerzése tipikusan a szolgáltatótól történik, szaktanácsadói minőségben is eljárhat a szolgáltató, míg a beszerzett eseti szakértői vélemény megfelelt okirati bizonyítéknak, ezért az értékelése - okirati bizonyítékként - törvényes.

A 2. számú tanú vallomásainak bizonyítékkénti értékelését nem befolyásolja, hogy azok a rendőrségi informatikai rendszerbe később kerültek felvitelre, ennek a nyomozó hatóság kellő indokát adta, és az ehhez szükséges engedéllyel rendelkezett. A 2. számú tanú zárt célú távközlési hálózat útján való kihallgatása indokolt volt, és megfelelt az eljárási szabályoknak.

A III. r. vádlott gyanúsított kihallgatásai ugyancsak törvényes keretek között zajlottak, védekezéshez való joga maradéktalanul érvényesült (a védője is jelen volt). Vallomása későbbi visszavonásának okát a tárgyaláson feltárta, így a kényszervallatásra való hivatkozás fel sem merülhetett.

Az egyesített orvos- és fegyverszakértői vélemény beszerzése és bizonyítékként értékelése szintén törvényes volt. Kiegészítése szükségtelen, mert olyan adatok beszerzése után lenne csak lehetséges a kiegészítés, ami nem áll rendelkezésre. Az állítólagos szakértői kompetencia túllépésének (arra nézve, hogy mit láthatott a III. r. vádlott) nincs kihatása a vélemény elfogadhatóságára.

A tárgyalási szakban az utcai bázisállomás elérhetőségét érintő, 2013. év december 3. napján készült rendőri jelentés nem a büntető eljárási szabályoknak megfelelő keretek között készült, ezért a másodfokú bíróság a bizonyítékok közül kirekeszti, azonban a telefonhívásokat, a cellainformációkat és a lefedettségi terület figyelembe véve, semmi nem zárja ki, hogy a II. r. vádlott 15 perc alatt megtehesse a felmerült távolságokat. Erre nézve bizonyítási kísérlet elrendelése nem szükséges.

A 3. számú tanú írásbeli vallomástételére törvényesen került sor, az elsőfokú bíróság kellően körüljárta az erre vonatkozó lehetséges formákat, és az egyetlen lehetőség a konzuli jogsegély keretében történt írásbeli vallomástétel volt. A 3. számú tanú további vallomásainak felhasználása - miután azok titkosítását 2015. év június hó 10. napján feloldották és az ügyész 2015. év június hó 17. napján a törvényszéknek megküldte - ugyancsak megfelelt az eljárási szabályoknak.

Az ítélet szerkezetét ért védelmi támadások kapcsán annyit kell megjegyezni, hogy a felülbírálathoz szükséges körben az elsőfokú ítélet a jogszabályi követelményeknek megfelel. Más szempontból jegyzi meg az ítélőtábla, hogy stílusában és formájában az elsőfokú ítélet (elütések, értelemzavaró ragozások stb.) kívánni valót hagy maga után, de ez nem volt akadálya az érdemi felülbírálatának. Az viszont kétségtelen, hogy ezen hibák olyan mennyiségben voltak jelen az

ítéletben, hogy azok egyenkénti javítása meghaladta volna a másodfokú bíróság felülbírálat adta kereteket, szinte az elsőfokú ítélet teljes újraírását igényelte volna.

Több tanú kérte az eljárásban nevének zártan kezelését (is).

E tanúk nevét a vádlottak, más tanúk ismerték és meg is nevezték őket, azonban a jegyzőkönyvek tanúsága szerint ők nem nyilatkoztak úgy, hogy már nem kérik a továbbiakban nevük zártan történő kezelését.

Ekként eljárási szabályt sértett a büntetőeljárás hivatalos résztvevői részéről a nevük feltüntetése, ezért az ítélet tábla változatlanul számmal jelöli e tanúkat.

Mivel a másodfokú bíróság nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amely az ügy érdemi felülbírálatát megakadályozta volna, e körben folytatta az elsőfokú ítélet vizsgálatát. A Fővárosi Törvényszék a rendelkezésére álló tetemes mennyiségű bizonyítási anyagot az értékelési körébe vonva, és a felderített bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetve értékelte és mérlegelte, majd e tevékenységéről részletesen számot is adott, ezért megfelelően teljesítette az ügyfelderítési kötelezettségét.

A Be. 351. § és 352. § körében vizsgálandó, és a történeti tényállás megalapozottságára vonatkozóan azt állapította meg, hogy a törvényszék által megállapított tényállás kisebb részben megalapozatlan, mert esetenként hiányos és iratellenes megállapítást is tartalmaz, valamint III. r. vádlott esetében a téves ténybeli következtetések miatt olyan ellentmondást hordoz magában, amely miatt az elsőfokú ítélet III. r. vádlott tudattartalmát illetően teljes egészében megalapozatlan.

E megalapozatlansági hibák azonban az iratok alapján történő pontosítással, nagyrészt az ítélet indokolásból való átemeléssel és helyes ténybeli következtetések levonásával orvosolhatóak, ezáltal kiküszöbölhetőek voltak.

A megállapított és iratszerű bizonyítékokra alapított történeti tényállás értelmében (17. oldal harmadik bekezdés) a cselekmény elkövetése után I. r. vádlott biztosította II. r. vádlottat arról, hogy III. r. vádlott nyomozó hatóság előtti vallomása miatt ne aggódjon, mert ezt a részét ő intézi.

Ezt követően azt is rögzíti a tényállás, hogy a III. r. vádlott valóban a fentieknek megfelelően járt el, mivel eltörte a SIM kártyát, az elkövetőről eltérő személyleírást adott.

A tényállás még azt is tartalmazza, hogy a bűncselekmény elkövetéséből a III. rendű vádlottnak több összetevőből álló anyagi előnye is származott.

Elsőként azt vizsgálta meg az ítélet tábla, hogy a fentiek rögzítése valóban helyes és iratszerű volt-e, illetőleg az olyan bizonyítékok figyelembe vételével történt meg, amelyet az elsőfokú bíróság felhasznált, elfogadott és értékelési körébe vont. Mindezekre a következők szerint igenlő választ adott, mivel azt alátámasztotta a 2. számú tanú erre vonatkozó vallomása, amit az elsőfokú bíróság túlnyomó részben

elfogadott, bár egy részét kirekesztette, amelynek viszont nem adta logikus és meggyőző indokát, sőt a kirekesztett vallomásrészletek egyes megállapításait a történeti tényállásban maga is megállapította a későbbiekben kifejtettek szerint. Alátámasztotta továbbá a lefoglalt törött SIM kártya, valamint a rendelkezésre álló híváslisták, további okirati bizonyítékok, valamint részben III. r. vádlott saját vallomása.

Észlelte ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy a fenti megállapításokkal ellentétben áll a 14. oldal negyedik bekezdésének azon része, amely szerint I. r. vádlott megkérte III. r. vádlottat, hogy „értesítse őt amennyiben a sértett jelentkezik, mert találkozni akar a sértettel”.

Ennek az egyszerű találkozóknak azonban teljes mértékben ellentmond a fentiekben megállapítottakból vonható helyes következtetésen túlmenően az is, hogy a tényállás további része értelmében a III. r. vádlott kizárólag az I. r. vádlottal egyeztetett, miközben a sértett mit sem tudott e két vádlott előzetes megállapodásáról, és arról sem, hogy a III. rendű vádlott ezt követően folyamatosan, egészen az elkövetést megelőző utolsó pillanatokig informálta az I. rendű vádlottat a sértett mozgását illetően.

Ezért az ítélőtábla megvizsgálta, hogy a fenti megállapítások milyen bizonyítékokon alapulnak, és megfelelnek-e a helyesen levonható tényből tényre való következtetéseknek.

Az ítélőtábla osztotta azt az ügyészi álláspontot, hogy III. r. vádlott bűnösségére vonatkozó bizonyítékokat az elsőfokú bíróság csupán egyenként, kifejezetten a bizonyítékok összességéből kiragadva értékelte akkor, amikor a tényállása döntő részének ellentmondó „egyszerű találkozó szervezésének tudatában cselekvő” védekezés elfogadásával felmentette a III. r. vádlottat az ellene emelt vád alól.

A törvényszék indokai szerint a III. r. vádlott azért nem volt tudatában annak, hogy bűncselekmény elkövetéséhez nyújt segítséget, mivel nem volt bizonyítható a jelenléte az étteremben történt, I. r. vádlott és a sértett közötti találkozó, ahol a két fél nyíltan konfrontálódott egymással, nem volt bizonyítható, hogy terepszemlén vett volna részt az elkövetés helyszínén, továbbá az sem bizonyított, hogy a III. r. vádlott abban a tudatban ment volna a másik utcába a sértettel, hogy már érvénytelen a bérbeadói hozzájárulása és ott nem lesz ügyintézés sem.

Ehhez képest a 2. számú tanú vallomása szerint, ahogyan azt az elsőfokú bíróság is rögzítette indokolásában, a kérdéses találkozó az étteremben, amely a két fél közötti feloldhatatlan anyagi és egyéb érdekellentétet felszínre hozta, jelen volt II. r. vádlott, III. r. vádlott a 9. számú tanú és a 2. számú tanú is. A 2. számú tanú a III. r. vádlottat egyértelműen felismerte az eljárás során. A vallomását - ha csak közvetve is - 4. és a 3. számú tanú vallomása is erősítette.

Az elsőfokú bíróság a vádlotti tagadásokkal szemben elfogadta a 2. számú tanú vallomását a találkozó megtörténte vonatkozásában, a tényállásában azt rögzítette, hogy azon I. r. és II. r. vádlott jelen volt, illetve ítéletének indokolásából az is kiderül, hogy a 9. számú tanú is jelen volt, ahogyan értelemszerűen a 2. számú tanú is.

Ehhez képest viszont következetlen és a logika szabályainak ellentmondó azon elsőbírói álláspont, amely III. r. vádlottat kiemelte e körből. A 2. számú tanú egyebekben nem állt kapcsolatban a III. r. vádlottal, ezért értelmezhetetlen és valójában a saját bizonyíték értékelésének ellentmondó az a megállapítás az elsőfokú bíróság részéről, hogy a III. r. vádlott jelenléte az éttermi találkozón nem volt bizonyítható.

Ezen belső ellentmondást feloldandó az ítéletábra a rendelkezésre álló bizonyítékok és az alapvetően az elsőfokú bíróság által felállított helyes bizonyítékértékelés mentén a tényállást akként helyesbítette, hogy a találkozón III. r. vádlott is részt vett, továbbá azon jelen volt a 9. számú tanú és a 2. számú tanú is.

Nyilvánvaló, hogy III. r. vádlott - és I. r., valamint II. r. vádlott is - azért tagadta a találkozó megtörténtét és azon való részvételét, mert azzal mindannyian, így a III. r. vádlott is elismerte volna a bűncselekményben való közreműködését.

A III. r. vádlottat érintően e találkozón való részvételből következik, hogy főleges az ő személyét bármelyik fél részéről is igénybe venni egy I. r. vádlott és a sértett közötti találkozó megszervezésénél, az közöttük nélküle is minden további nélkül létrejött. Emellett a III. r. vádlott a találkozón tanúja kellett, hogy legyen annak, hogy az I. r. vádlott és a sértett ellentétbe került egymással és így is váltak el egymástól.

Megjegyzzi az ítéletábra, hogy I. r. vádlott maga is úgy nyilatkozott, hogy, ha ő találkozni kívánt volna a sértettel, akkor ahhoz nincs szüksége a III. r. vádlott közreműködésére. Ezen találkozó kimenetelének ismeretében viszont nyilvánvaló, hogy, amikor I. r. vádlott megkereste a III. r. vádlottat, tőle nem egy üzleti célú megbeszélés megszervezését kérte „egy vendéglátós szívességgérés” jegyében, hanem a sértett ügyintézés ürügyén megfelelő helyszínre történő elcsalását a sértett megölése érdekében. Ezt a következtetést maradéktalanul alátámasztotta az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás további része, mely szerint ahhoz képest, hogy egy találkozó megszervezéséről beszélt a III. r. vádlott, aki barátjának is tartotta a sértettet, nemhogy nem utasította el az I. r. vádlott megkeresését, hanem konspirált módon tartotta vele a kapcsolatot, informálta a sértettel való állítólagos ügyintézés helyéről, idejéről, megmutatta annak helyszínét, mindeközben említést sem tett a sértettnek az általa hangoztatott állítólagos találkozóról. A III. r. vádlott által tanúsított magatartásból egyértelműen levonható az a következtetés, hogy eltitkolta a sértett elől az I. r. vádlottal történő egyeztetéseit, kiszolgáltatta a sértettet az I. r. vádlottnak, elárulta a barátját.

Ez a barátság azonban nyilvánvaló, hogy nem az „egy szinten lévők” barátságát jelentette, hiszen a III. r. vádlott, amikor „üzletről volt szó” ugyanúgy a sértett adósa lett, mint bárki más. Ekörben a tényállás irathűen tartalmazza azt, hogy a III. r. vádlott 1996. év nyarára kb. 3.000.000,- forint tartozást halmozott fel a sértett irányába korábbi kölcsönökből, amelynek visszafizetése érdekében a III. r. vádlott az önkormányzati lakásának bérleti jogát ajánlotta fel a sértettnek, aki ezt el is fogadta. A sértett a megállapodásuk szerint összesen 5.000.000,- forintot fizetett ezért a bérleti jogért, amely összegbe betudták a III. r. vádlott 3.000.000,- forintos tartozását is. Ebből következik, hogy a sértett megölésével a III. r. vádlott nyilvánvaló anyagi előnyhöz jutott úgy, ahogyan azt a tényállásban a törvényszék

rögzítette, azaz megszabadult a tartozásától és a lakást is megtartotta. A bizonyítás anyaga alapján az is nyilvánvaló, hogy utóbb a III. r. vádlott sem a lakással, sem a pénzzel nem számolt el senkinek, holott a sértett előre kifizette a lakás árát.

Utóbb pedig a III. r. vádlott, mint bérlő az önkormányzattól kedvezményes áron megvásárolta az ingatlant, majd azt sokszoros hasznot realizálva továbbadta. Ekként az a következtetés is helytálló, hogy III. r. vádlottnak anyagi érdeke fűződött a sértett megöléséhez. Ráadásul a 2. számú tanú vallomása szerint a III. r. vádlott a bűncselekményben való részvételéért 1997. évtől kezdődően havi 500.000,- forintot kapott. A 2. számú tanú ezen vallomás részletét illetően az elsőfokú bíróság ugyancsak ellentmondásba keveredett saját bizonyíték értékelésével, mivel egyéb esetekben a 2. számú vallomását elfogadta akkor, amikor pl. konkrétan arra hivatkozott, hogy a II. r. vádlott közölte vele, hogy mi lett a kerékpár, a fegyver, stb. sorsa (azt a folyóba dobta), míg az 500.000,- forint juttatása esetében ezt nem találta bizonyíthatónak, holott a 2. számú tanú erre vonatkozóan is hivatkozott a II. r. vádlott közlésére.

A terepszemle időpontját illetően az ügyészi fellebbezésben foglaltak valóban logikusnak tűnnek, azaz alappal vethető fel az, hogy a tényállásban rögzített október hó 31. napján tartott terepszemlén az I. r. és a II. r. vádlotton kívül a III. r. vádlott is részt vett, figyelembe véve a III. r. vádlott nyomozás során tett ténybeli beismerő vallomását és ezzel összefüggésben a híváslista adatait. A bizonyítás anyaga alapján azonban az is egyértelmű, hogy a hivatkozott nyomozati vallomással szemben a III. r. vádlott a bűncselekmény megszervezése kapcsán már október hó 31. napját megelőzően kapcsolatba került az I. r. vádlottal, köztük már ekkor is folyamatos volt az egyeztetés. Ehhez képest a büntetőjogi felelősség megállapításának szempontjából döntő jelentősége nincs annak, hogy a helyszínről való tájékoztatás, annak megmutatása, vagy akár terepszemléje az étteremben történt találkozást követően pontosan mikor, illetve hány alkalommal történt meg. Ugyanis a bűnös szándékot egyértelműen jelzi az október hó 31. napját megelőzően közölt, illetve megmutatott (akár vagylagos) helyszín(ek) is. Megjegyzi az ítéletábra, hogy egy ilyen bűncselekmény elkövetésébe történő bevonása a III. r. vádlottnak, aki ráadásul elvileg a sértett közvetlen köréhez tartozó személy, nyilvánvalóan nem „egy-két” telefonhívás útján történt meg, azaz az október hó 31. napját megelőző személyes egyeztetés, stb. megállapítása nem kifogásolható. Az elsőfokú bíróság egyébként erre vonatkozóan pontos időpontot tényállásában (től-ig kerek között meghatározva azt) nem is közölt.

A törvényszék ítéletének indokolása szerint a III. r. vádlott nem tudta, hogy 1996. év november hó 1. napján a sértettel nem tudnak majd ügyet intézni a Kft. másik utcai telephelyén, mivel ekörben nem nyert bizonyítást az, hogy a III. r. vádlott nyomon követte volna a bérbeadói hozzájárulás érvényességét érintően a 90 nap elteltét, mivel nem saját maga intézte az átírással kapcsolatos ügyintézés (papírmunkát), hanem megfelelő segítséget vett igénybe, 1. számú tanút. A törvényszék álláspontja szerint, ha az 1. számú tanúnak nem tűnt fel, hogy eltelt a 90 nap, akkor ez III. r. vádlottól, mint laikustól sem volt elvárható.

Ezen elsőbírói bizonyíték értékelés azonban az ekörben rendelkezésre álló bizonyítékok nem teljes körű, iratellenes értékeléséből fakad, melynek következtében az elsőfokú bíróság erre vonatkozóan téves ténybeli következtetéseket vont le.

Nem kétséges, hogy az önkormányzat 90 napos bérbeadási hozzájárulása 1996. év október hó 28. napján érvényét veszítette. Az is tény, hogy a sértett a III. r. vádlott 3.000.000,- forintos adósságának beszámításán túlmenően, további 2.000.000,- forintot adott a III. r. vádlottnak a lakásért. Fel sem merült, hogy a III. r. vádlott ezen összeget visszafizette volna ezen időszak alatt a sértettnek, a sértett pedig nyilvánvalóan komolyan gondolta a bérlemény megszerzését, ezért is ment a III. r. vádlottal ügyintézés céljából, fenntartások nélkül (ő viszont nyilvánvalóan nem tudta, hogy már érvénytelen a hozzájárulás).

Az 1. számú tanú 1996. év november hó 13. napján tett vallomása szerint többször keresték a Kft.-től, hogy a lakás bérleti szerződése nincs rendezve, ez ügyben több alkalommal beszélt III. r. vádlottal is, hogy igyekezzen a szerződés megkötésével, mivel a 90 nap eltelte után a kiutaló határozat érvényét veszti és visszaáll az eredeti állapot. A III. r. vádlott arra hivatkozott, hogy a sértett az USA-ban tartózkodik. Miután a sértett hazatért, III. r. vádlott majd minden héten fogadkozott, hogy minél előbb rendezik az ügyet. Az 1. számú tanú tudomása szerint pedig 1996. év november hó 1. napján III. r. vádlott és a sértett azért mentek a Kft.-hez, hogy a sértett tudomásul vegye, hogy a kiutalási határozat érvénytelen, visszaáll az eredeti állapot, és ennek a sértett aláírásával kívánt nyomatékot adni.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából azonban kiderül, hogy az 1. számú tanú vallomását nem teljes körűen értékelte, ugyanis annak utolsó bekezdését mellőzte, holott az ügy szempontjából kétség kívül lényeges adatot tartalmazott. Ehhez képest az ítélet iratellenes megállapításával szemben az 1. számú tanú pontosan tudta, hogy lejárt a 90 napos határidő és a kiutalási határozat érvénytelen. A tanú vallomása szerint éppen az érvénytelenség miatt ment a III. r. vádlott és a sértett az önkormányzathoz, ezt az információt pedig egyedül III. r. vádlott adhatta a tanúnak, mivel ez ügyben csak vele tartotta a kapcsolatot. Ebből, de a tanú vallomásának egyéb részeiből is egyértelműen és kizárólag az következik, hogy a III. r. vádlott tudta, hogy az ügyintézés határideje lejárt, azonban erről a sértettet nem tájékoztatta, illetve az elsejei ügyintézés okáról az 1. számú tanúnak ehhez képest más tájékoztatást adott.

Minderre tekintettel az ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság téves ténybeli következtetést vont le az 1. számú tanú hiányosan értékelt vallomásából és az okirati bizonyítékokból, mivel azok egyértelműen megcáfolták a III. r. vádlott ekörben tett vallomását, azaz azt, hogy nem tudta, hogy mikor jár le a 90 nap és az ügyintézés senki sem sürgette.

Ráadásul III. r. vádlott az önkormányzattal történt többszöri telefonbeszélgetései alapján egyértelműen megtudta azt is, hogy a Kft. telephelye elköltözött a másik utcába az 1. számú utcából. A III. r. vádlott saját vallomása szerint is tudta előzetesen, hogy november hó 1. napján, pénteki napon 8 órától 11 óráig van ügyfélfogadás. Az a körülmény, hogy a III. r. vádlott úgy intézte, hogy mindössze

néhány perccel az ügyfélfogadási határidő lejáratára előtt érkeztek meg a hivatalba, szintén azt jelezte, hogy a III. r. vádlott tudta azt, hogy a 90 napos határidő lejárt, ezért az érdemi ügyintézés eleve nem lehetséges, illetve az is nyilvánvaló, hogy nem is állt szándékában bármilyen ügyintézés, mivel az köztudomású, hogy a hivatali idő lejártakor a hivatalokban általában nincs már érdemi ügyintézés.

Összefoglalva, a 90 napos határidő lejárt, azaz a hozzájárulási nyilatkozat érvényét veszítette, amiről a III. r. vádlott tudott, emellett az 1. számú tanú vallomásaiban szereplő, a bérleti szerződés feltételeként szabott közüzemi tartozásról semmilyen iratot eleve nem vitt magával (azt nem készítette el a III. r. vádlott), továbbá a konkrét napon költözés miatt nem is volt lehetséges érdemi ügyintézés, illetve az ügyfélfogadási idő egyébként is lejárt, mindebből pedig kizárólag az a következtetés vonható le, hogy a III. r. vádlott tudta, hogy ezen a napon nem lesz ügyintézés a másik utcában.

Az is nyilvánvaló a bizonyítás alapján, hogy a bűncselekmény elkövetéséhez megfelelő időpontban (11 óra körüli) már elsejét megelőző napon megállapodtak a vádlottak, az elkövetés napján kétség kívül már csak annak megerősítése, illetve annak a jelzése történt meg, hogy minden az előzetes terv szerint történik. A III. r. vádlott elsejei forgalmazása - kezdve az önkormányzat ismételt hívásától, az I. r. vádlott „szokásosnak mondható” kétszeri hívásáig bezárólag - ezt tökéletesen bizonyította.

Ez a tervszerű végrehajtás semmilyen eshetőlegességet, bizonytalanságot nem hordozott magában, így nyilván elfogadhatatlan mindezekre tekintettel is az a III. r. vádlotti védekezés, hogy „naiv módon” keveredett bele az I. r. vádlott és a sértett közötti leszámolási ügybe.

Kétségtelen, hogy III. r. vádlott tevékenysége kizárólag arra irányult, hogy az I. r. vádlottal (és a II. r. vádlottal) előzetesen egyeztetettek szerint a sértettet ügyintézés ürügyén elcsalja a megfelelő helyszínre annak érdekében, hogy az I. r. vádlott megbízásából a II. r. vádlott megölje a sértettet.

E következtetések egybe vágnak a tényállás további, döntően megalapozott részeivel, így azzal, hogy a cselekményt követően III. r. vádlott a bűnös kapcsolat bizonyítékát (SIM kártya) megsemmisíteni, eltüntetni próbálta, a hatóságot félrevezette a hamis személyleírással és a saját anyagi hasznát is realizálta, így a másodfokú bíróság gyakorlatilag az első fokú tényállás megállapításait figyelembe véve - azt kismértékben kiegészítve - hozott a III. r. vádlott vonatkozásában ellentétes döntést a bűnösség kérdésében.

Mindezen, a III. r. vádlott bűnössége kapcsán kifejtett indokolás értelemszerűen az I. r. és a II. r. vádlott elkövetői minőségét is jelzi, illetve bizonyítja.

Döntő fontosságú volt az I. és a II. r. vádlott bűnösségének megállapítását illetően III. r. vádlottnak az újraindult eljárásban tett terhelő vallomása.

A III. r. vádlott nyomozás során, illetve a tárgyaláson tett és bizonyítékként értékelt vallomása kapcsán az ítélet tábla hangsúlyozza, hogy az döntő részében ténybeli beismerő vallomás, amely egyben közvetlenül terhelő az I. r. vádlottra és közvetve a II. r. vádlottat is terheli.

A III. r. vádlott azonban bűnösségét nem ismerte el, vallomása pedig helyenként ellentmondásos, illetve az egyéb bizonyítékokkal ellentétben álló. Ez azonban

korántsem teszi a III. r. vádlottat szavahihetetlenné, mivel pontosan tetten érhető a ténybeli beismerő vallomásában, hogy annak íve hol törik meg, mely részek azok, amelyek nem fogadhatók el a tényállás alapjául. A III. r. vádlott vallomásának alapvetően azok a kritikus részei, amelyek kapcsán - már nyilvánvalóan - önmagát is terhelő nyilatkozatot tenne.

Ilyen részei voltak a III. r. vádlott vallomásának a már előzőekben említett ügyintézés kapcsán kifejtett védekezése, az étteremben történt találkozót illető vallomása, az I. r. vádlottal való kapcsolatfelvétel (telefonálás) részbeni tagadása, a II. r. vádlottról, pontosabban az elkövető személyéről adott ellentmondásos leírása, stb.

A vallomásának ezen részei az egyéb bizonyítékok tükrében nem fogadhatók el, azonban ennek felismerése mellett a további részei viszont az egyéb bizonyítékokkal összhangban a tényállás alapját képezhették.

A III. r. vádlott vallomása alapján nyerne értelmet az 1996-tól - immáron 20 éve - rendelkezésre álló híváslisták, amelyek - minden ellenkező állítással szemben - tökéletes kronológiáját adják az ölési cselekmény megszervezésének a végrehajtásával bezárólag.

Lényeges valamennyi vádlottat terhelő bizonyíték a 2. számú tanú vallomása.

A 2. számú tanú vallomását jelentős kritika érte és nyilván nem lehet nem észlelni azt, hogy a 2. számú tanú vallomásai a jelen eljárásban, de a párhuzamosan folyó további büntetőeljárásban tett vallomásai is (az I. r. vádlott számos részletet idézett), azokat egymással összevetve, számos ellentmondást, pontatlanságot hordoznak magukban. Ennek ellenére a 2. számú tanú vallomásai kapcsán szintén ki kell emelni, hogy jelen eljárásban mégsem bizonyult szavahihetetlennek. A 2. számú tanú vallomásai valójában olyanok, mint aki bizonyos régmúlt eseményekről, kb. 16 év elteltével kezd vallani. A 2. számú tanú vallomásai azonban nem önmagukban állnak, nem önmagukban vizsgálándók.

Ugyanis a 2. számú tanú vallomását számos okirati bizonyíték, jelentős részében a III. r. vádlott, továbbá közvetve a híváslisták, cellainformációk, és további tanúvallomások, kétség kívül alátámasztják, illetve megerősítik.

Éppen az a feltűnő ehhez képest a „múltba visszatekintő” vallomások kapcsán, hogy az ellenérdekű, vádlotti oldal - valóban számos tanút felsorakoztatva - olyan mértékben próbálja a 2. számú tanú személyét negálni a körükből, amely inkább eredményez részükről szavahihetlenséget, mint adott esetben a 2. számú tanú vallomásainak pontatlansága. E körben további bizonyítás felvétele (éttermi dolgozók kihallgatása, stb.) emiatt is szükségtelen.

Nyilvánvaló a bizonyítás anyaga alapján, hogy a 2. számú tanú információi nem légből kapottak, azok olyan személyt (tanút) jeleznek, aki bennfentesnek tekinthető, nem pedig egy kitalált személynek. Jellemző, hogy a magát átlagembernek beállító I. r. vádlottról a bizonyítás anyaga alapján, még a mellette valló tanúk vallomásaiból is kiderül, hogy annak ellenére, hogy a nevén tulajdonképpen semmi sincsen, egyike volt a jelentős vagyonnal, hatalommal és erővel bíró személyeknek, akik, ahogyan a tényállás is írta, a budapesti éjszakai élet meghatározó alakjai voltak.

A rendelkezésre álló híváslisták, cellainformációk valóban jóval szűkebb körben állnak rendelkezésre, mint manapság, azonban éppen elégséges objektív bizonyítékot szolgáltatnak a bűncselekmény elkövetésével kapcsolatban, az elkövetésben résztvevők személyére vonatkozóan, a bűncselekmény elkövetése érdekében folytatott kommunikációt illetően, stb.

A híváslisták, a cellainformációk értékelése nem önkényes, ellenkezőleg, több oldalról alátámasztott, és a meggyőző mérlegelés alapján aggálytalan, vádlottakat terhelő bizonyíték.

Az újraindult eljárás a fentiek értelmében nem koncepció, egyszerűen a 20 évvel ezelőtti eredménytelennek bizonyult nyomozás nyert új értelmet azáltal, hogy a bűncselekmény elkövetésében nyilvánvalóan érintett III. r. vádlott (hiszen az eddig is egyértelmű volt, hogy ő ment a helyszínre a sértettel, az ő jelenlétében lőtték le a sértettet, stb.) konkretizálta azt a személyt, akivel folyamatosan érintkezett az ölési cselekmény elkövetése előtt.

A híváslistán szereplő számok az akkori konspirációnak köszönhetően nem mutatták meg valódi használóikat, ezt a hiányosságot az új eljárás korrigálta, egyrészt a III. r. vádlott vallomásai, de I. r. és II. r. vádlott szokásai és kapcsolatrendszerének alapos elemzése, valamint a 2. számú tanú és további tanúvallomások útján.

A szolgáltatók közötti csekély időbeli eltéréseknek nincs kihatása a bizonyíték aggálymentes értékelésére, törvényes voltára.

A II. r. vádlott alibije kapcsán annyit kell megjegyezni, hogy ilyen idő távlatából az valójában nem ellenőrizhető (nem vitatva, hogy a rokonaival egyébként tarthattak ilyen összejöveteleket), a II. r. vádlott korábbi vallomása azt kétségesse teszi, mint ahogyan a munkanap-ünnepnep kérdése sem igazolta azt. Legfőképpen azonban a II. r. vádlottat terhelő bizonyíték tükrében nem fogadható el az alibi 1996. november hó 1. napjára.

A szakértői bizonyítás, az egyesített szakvélemény kapcsán az ítélet tábla az alábbiakat emeli ki:

A szakértők, amennyiben nem tudnak kategorikus véleményt nyilvánítani valamely kérdésben (az esetek jelentős részében ez így van), valószínűségi véleményt adnak.

A szakértők rendelkezésére álló adatok alapján jelen ügyben sem történhetett ez másként.

A védelem által felvetett további szakértői bizonyításnak - adatok hiányában - nincs helye.

A helyszíni szemle adatai, a fényképfelvételek alapján kétség kívül megállapítható, hogy a sértettet beszállás közben érte a lövés.

A gépkocsi nem egy átlagos személygépkocsi, attól magasabb, mint ahogyan a küszöb is az, amelyre a sértett a lövés pillanatában már fellépett.

Ehhez képest nyilvánvaló, hogy téves az a védelmi érvelés, hogy a II. r. vádlott - mivel a sértettel kb. egyforma magas - nem lőhetett volna le a sértettet olyan

szögben, ahogyan az a löcsatornát, illetve az egyéb adatokat figyelembe véve megtörtént.

Összegezve a fentiekben részletesen kifejtetteket megállapítható, hogy a történeti tényállás ellentmondása feloldható, és ezzel a részleges megalapozatlanság kiküszöbölhető, ezért az elsőfokú ítélet már minden tekintetben alkalmas a másodfokú felülbírálatra.

Figyelemmel azonban arra, hogy III. r. vádlott esetében a másodfokú bíróság ellentétes - felmentés ellenében bűnösséget megállapító - döntést hozott, a tényállás megalapozatlanságát kiküszöbölő pontosítások, illetve kiegészítések rögzítése előtt szükséges III. r. vádlottra vonatkozó elsőfokú tényállás lényegre törő összefoglalása.

Az elsőfokon felmentett vádlott bűnösségét ugyanis - még bizonyítás felvétele esetén is - csak változatlan tényállás mellett lehetséges megállapítani, eltérő esetben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére kell, hogy sor kerüljön.

Jelen esetben az ítélőtábla álláspontja szerint a törvényszék által megállapított tényállás alkalmas arra, hogy szemben a felmentéssel, helyesen a III. r. vádlott bűnös szándékára vonjon következtetést a másodfokú bíróság a felülbírálat során.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a bűncselekmény előzményeit illetően - egyebek mellett - az alábbiakat rögzíti:

- a III. r. vádlott az általa üzemeltetett szórakozóhelyekről ismerte I. r. vádlottat és a sértettet is.
- a sértett rendszeresen járt 1996 nyarától a III. r. vádlott által üzemeltetett a Caféba.
- A III. r. vádlott 1996. év május 1. napjától bérelte a kerületi Önkormányzattól a kerületi lakásingatlant.
- A III. r. vádlott több alkalommal kért és kapott kölcsönöket a sértettől kamatra, 1996 nyarára kb. 3.000.000,- forint tartozása halmozódott fel irányában.
- Az adóssága rendezése érdekében a III. r. vádlott felajánlotta a fenti bérlemény bérleti jogát a sértettnek, a megállapodás szerint 5.000.000,- forintot fizetett a sértett az ingatlanért, amelybe betudták a 3.000.000,- forint tartozást, illetve a sértett további 2.000.000,- forintot kifizetett a III. r. vádlottnak.
- A III. kerületi Önkormányzat 1996. év június hó 30. napján hozzájárult a bérleti jog a sértett nevére történő átírásához, eszerint a bérleti szerződést ezen időponttól számított 90 napon belül, 1996. év október hó 28. napjáig kellett megkötni, ezt követően ugyanis a bérbeadói hozzájárulás érvényét veszti.

Ezt követően az elsőfokú tényállás - amellet, hogy a bűncselekmény további előzményeit, illetve az I. r. vádlott elhatározását a sértett megölésére rögzíti - a III. r. vádlott cselekvőségét az alábbiak szerint tartalmazta:

- az I. r. vádlott 1996. év október hó 26. napja és október 30. napja között felvette a kapcsolatot a III. r. vádlottal, mivel találkozni akart a sértettel, egyben megadta a számát a III. r. vádlottnak.
- a III. r. vádlott közölte az I. r. vádlottal, hogy az elkövetkező napokban mindenképpen találkozni fog ingatlan ügyintézés végett a sértettel és az I. r. vádlott kérésére meg is mutatta a találkozó két lehetséges helyszínét.
- a III. r. vádlott 1996. év október hó 30. napján 11 óra 15 perckor felhívta a kerületi Önkormányzatot, ahol érdeklődött az ingatlan kapcsán az ügyintézés helyéről és lehetséges idejéről.
- Ugyanezen a napon 17 óra 20 perckor felhívta a III. r. vádlott I. r. vádlottat a mobiltelefonjáról, azonban az I. r. vádlott ekkor utasította, hogy az azonosíthatóság elkerülése végett nyilvános fülkéből hívja, így a III. r. vádlott 17 óra 27 perckor a Café előtti nyilvános fülkéből ismét hívta az I. r. vádlottat és egyeztetett vele, hogy lakás átírása ügyében találkozni fog a sértettel.
- a III. r. vádlott 1996. év október hó 31. napján 11 óra 41 perckor felhívta a kerületi Önkormányzat Vagyonkezelőjét (Kft.), ekkor tájékoztatták, hogy az ügyintézés helye költözés miatt nem az 1. számú utca, hanem a másik utca.
- Ugyanezen a napon, rögtön ezt követően 11 óra 45 perckor a III. r. vádlott felhívta a sértettet, hogy november 1-én, a kettejük közötti megállapodás értelmében (bérleti jog átírása a tartozás fejében) az ügy intézése végett a másik utcába mennek.
- én ugyanezen a napon, rögtön ezt követően 11 óra 49 perckor III. r. vádlott - ahogyan az I. r. vádlott korábban utasította - a nyilvános fülkéből felhívta I. r. vádlottat és beszámolt arról, hogy a sértettel mikor és hova fognak együtt elmenni.
- III. r. vádlott 1996. év november hó 1. napján 10 óra 37 perckor felhívta a sértettet, aki ekkor közölte vele, hogy éppen hol jár.
- Ugyanezen a napon ezt követően 10 óra 50 perckor a III. r. vádlott az előbbi információ birtokában felhívta I. r. vádlottat a mobiljáról, aki a korábbiak szerint újfent utasította, hogy nyilvános fülkéből hívja - ami ezután rögtön meg is történt - és megerősítette az I. r. vádlottnak, hogy 11 órára mennek a sértettel a másik utcába.

- Ezt követően kb. 10 óra 52 perckor a III. r. vádlott és a sértett találkoztak és együtt elmentek a másik utcába, ahova 11 óra körüli időpontban érkeztek meg és bementek a vagyonkezelő telephelyére.
- Miután a III. r. vádlott és a sértett 11 óra után néhány perccel a telephelyről kijöttek, a sértett gépkocsijába történő beszállás közben a sértettet a II. r. vádlott lelőtte.

A bűncselekmény elkövetése után történetekkel kapcsolatban a tényállás - szintén egyébeken mellett - az alábbiakat tartalmazta a III. r. vádlott vonatkozásában:

- az I. r. vádlott és a II. r. vádlott az étteremben röviddel a bűncselekményt követően találkoztak, ahol az I. r. vádlott megnyugtatta a II. r. vádlottat, hogy ne aggódjon a III. r. vádlott vallomása miatt, azt ő intézi.
- a III. r. vádlott a bűncselekmény elkövetését követően 11 óra 12 perckor a 9. számú tanút hívta fel, aki a sértett üzlettársa és barátja, majd annak érdekében, hogy a I. r. vádlottal való kapcsolattartása ne legyen azonosítható, eltörte a mobil készülékének SIM kártyáját és azt eldobta, továbbá a rendőrségen az aznapi kihallgatása során nem pontos személyleírást adott az elkövetőről.
- a III. r. vádlott a tartozását nem fizette meg a sértett örököseinek, a bérleti jog ellenértékeként a sértett által kifizetett vételárat, továbbá az ingatlan bérleti jogát is megtartotta és utóbb, 1998. év november hó 3. napján az önkormányzattól végleg megvásárolta az ingatlant.

A tényállás mindezen részéből - természetesen összefüggésben a tényállás további részével - az alábbi megállapítások következnek:

A III. r. vádlottat egyaránt ismerte az I. r. vádlottat és a sértettet, akik közül a sértettel közelebbi ismeretségbe is került, azonban kölcsönkérései folytán adósa lett, mely adósságból a bérleménye átadása fejében tudott csak szabadulni. A sértett további pénzösszeget is átadott a III. r. vádlottnak a bérlemény megszerzése fejében, a III. r. vádlott és a sértett megállapodásához az önkormányzat hozzájárult. A hozzájárulás lejáratainak határideje ismert volt a felek számára.

Ilyen előzményeket követően történt az I. r. vádlott részéről a III. r. vádlott megkeresése, a sértettel történő találkozó megszervezése érdekében. Ellenben a tényállásban valójában a megkeresést követően szó sincs találkozó szervezéséről. A III. r. vádlott egyoldalúan kizárólag az I. r. vádlottal egyeztetett, folyamatosan kapcsolatban álltak (ezt a híváslisták jól mutatják), a III. r. vádlott tájékoztatta az I. r. vádlottat előbb a lehetséges, majd a biztos helyszínről, ahol a sértettel meg fog jelenni. Tájékoztatta továbbá az I. r. vádlottat a sértettel való egyeztetéséről, illetve megerősítette közvetlenül a bűncselekmény elkövetése előtt is az érkezésüket, és mindezt tette úgy, hogy a kapcsolattartás során az I. r. vádlott utasította, hogy az

azonosíthatóság elkerülése érdekében nyilvános fülkéből hívja, ne a saját mobiljáról. Mindezek alapján a III. r. vádlott számára is nyilvánvaló konspiratív módon tartották egymással a kapcsolatot, miközben a sértett minderről semmit sem tudott meg a hozzá közelálló III. r. vádlottól, ráadásul a III. r. vádlott szinte percre pontosan közölte a helyszínen való megjelenésüket is az I. r. vádlottal. Ennek megfelelően meg is történt a bűncselekmény végrehajtása a III. r. vádlott által megadott helyszínen és időben, az általa odavitt (kísért) sértettet a II. r. vádlott lelőtte.

Ilyen körülmények mellett az elsőfokú bíróság által megállapított, a másodfokú eljárásban még nem reparált tényállásból az alábbi következtetések vonhatók le a III. r. vádlott szándékát illetően:

A III. r. vádlott az adósságától való megszabadulása, sőt anyagi haszon realizálása érdekében kiszolgáltatta a sértettet I. r. vádlottnak.

Nyilvánvaló, hogy az I. r. vádlott a III. r. vádlottat, a sértett barátját csak komoly ajánlattal állíthatta a maga oldalára, ugyanis a bűncselekmény végrehajtásában a III. r. vádlottnak fontos szerepe volt: a sértettet pontos időben, megfelelő helyre kellett csalnia úgy, hogy a sértett semmit se sejtсен meg. A kapcsolattartás az I. és a III. r. vádlott között (híváslisták) jól visszaadta a bűncselekmény előkészítésének folyamatát, a történetek pedig az előzetes tervet igazolták, a már korábban említett semmilyen bizonytalanságot, eshetőlegességet nem hordozó végrehajtást. Ez a tudatos tervezés és végrehajtás a III. r. vádlott tudattartalmát, szándékát tekintve sem hagy kétséget afelől, hogy a bűnsegédi szerepe kizárólag a sértett megöléséhez kapcsolódhatott, éspedig aktív részesi magatartással. A III. r. vádlott jelenléte a bűncselekmény helyszínén a fentiek szerint több szempontból is tervezett volt, emiatt nem is vált áldozattá, holott szemtanú volt, és az előzmények ismerője, aktív részese. A SIM kártya használhatatlanná tétele, eltüntetése iránti kísérlete, téves személyleírás közlése nem egy zavarodott személy cselekvőssége. Az I. r. vádlott magabiztos megnyilvánulása a III. r. vádlott hallgatása felől a bűncselekmény elkövetése után kétség kívül ugyanezt jelezte, nyilvánvaló, hogy ez kizárólag előzetes megállapodás alapján történhetett, a bűncselekmény után erre egyszerűen nem volt már lehetőség a vádlottak között. Az események láncolatából, összefüggéseiből következik, hogy az anyagi haszon realizálása a III. r. vádlott részéről nem egy utólagos hallgatás miatti jutalmazás, cselekvőssége nem bűnpártolás.

Mindezen következtetések a tényállásban rögzített tényekből következtek, ehhez képest a tényállás kisebb hiányosságainak, iratellenes megállapításainak - mindhárom vádlottat érintő - korrekciója nem eredményez a felmentett III. r. vádlott esetében sem eltérő tényállás szerinti bűnösség megállapítást.

Az ítélet tábla a fentiek szerint a tényállást a Be. 352. § (1) bekezdésének a/ pontjára hivatkozással az iratok alapján az alábbiak szerint kiegészíti:

1. A vádlottak beszámítási képessége nem kizárt és nem korlátozott. (indokolásból átemelve)
2. A 13. oldal második bekezdését azzal, hogy a „3. számú tanúhoz köthető - fedezetként mindkettejüknek felajánlott - ...ingatlanok...” (pontosítás a tényállás és indokolás alapján)
3. A 13. oldal harmadik bekezdését azzal, hogy az étteremben tartott megbeszélésen az itt felsorolt személyeken kívül jelen volt még a 2. számú tanú, a 9. számú tanú és a III. rendű vádlott. (2. számú tanú vallomása alapján)
4. A 13. oldal negyedik bekezdését azzal, hogy a sértett társaságában a 9. számú tanú és a III. r. vádlott is távozott az étteremből. (2. számú tanú vallomása alapján)
5. A 14. oldal első bekezdésének utolsó mondatát azzal, hogy az I. r. vádlott a cselekmény előkészítésébe és végrehajtásába a II. r. vádlott mellett a III. r. vádlottat is bevonta. (a helyes tényállásból levonható ténybeli következtetés alapján pontosítás)
6. A 14. oldal negyedik bekezdését akként egészíti ki, hogy a I. r. vádlott a bűncselekmény megszervezése érdekében vette fel a kapcsolatot a III. r. vádlottal.
E helyről mellőzi a találkozásra utaló kitételt és helyette azt rögzíti, hogy az I. r. felkérte a III. r. vádlottat, hogy működjön közre a sértett megfelelő helyszínre csalásában. Kiegészíti a tényállást továbbá azzal, hogy a III. r. vádlott nem tájékoztatta a sértettet arról, hogy az I. r. vádlottal kapcsolatba lépett. (a helyes tényállásból levonható ténybeli következtetés alapján pontosítás)
7. A 15. oldal nyolcadik sorát akként fejezi be, hogy a III. r. vádlott tudta, hogy a bérbeadói hozzájárulás már érvényét veszítette, ezért a sértett által tervezett jogügylet nem jöhet létre. (Az 1. számú tanú vallomása, iratok tartalma alapján)
8. A 15. oldal tizenötödik sorában azt is rögzíti, hogy a november 1-i találkozás tervezett ideje 11 óra körüli. A III. r. vádlott tudta, hogy ez az időpont az ügyfelfogadási idő vége. (a helyes tényállásból levonható ténybeli következtetés és a III. r. vádlott vallomása alapján)
9. A 16. oldal utolsó bekezdését azzal egészíti ki, hogy a sértett a rá leadott lövés pillanatában éppen fellépett a gépkocsi küszöbére. A löcsatorna iránya balról hátulról és alulról jobbra előre és felfelé haladt, a haránt iránnyal és a vízszintessel is kb. 20-20 fokos szöget zárt be. (szakvéleményből, helyszíni szemle jegyzőkönyvből, fényképmellékletből, ítélet indokolásából átemelve)

10. A 17. oldalon a tényállás utolsó mondatát azzal egészíti ki, hogy a III. r. vádlott az önkormányzattól 464.310,- forint vételárért szerezte meg a lakás tulajdonjogát, amelyet 1998. november 16. napján 7.000.000,- forintért értékesített. (iratok tartalma alapján)

A III. rendű vádlott a bűncselekményhez nyújtott segítségéért, a hallgatásért és a rendőrség félreinformálásáért havi 500.000,- forintot kapott több éven át az I. rendű vádlottól. (2. számú tanú vallomása alapján)

Az ekként pontosított tényállás már valamennyi vádlottal szemben és minden vonatkozásban megalapozottá vált és miután az elsőfokú bíróság alapvetően eleget tett a törvényben írt indokolási kötelezettségének, ezért az irányadó volt a fellebbezési eljárásban.

Fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a bizonyítási indítványokat elutasította.

A tényállás alapján a Fővárosi Törvényszék okszerűen következtetett az I. r. és a II. r. vádlott bűnösségére és helyesen minősítette az élet elleni cselekményt az 1978. évi IV. törvény 166. § (1) és (2) bekezdés a/ pontja, I. r. vádlott esetében, továbbá c/ pontja szerint emberölés büntettként, amelyet I. r. vádlott felbujtóként, II. r. vádlott tettesként követett el.

A III. r. vádlott bűnösségét a Fővárosi Ítéltábla az 1978. évi IV. törvény 166.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a/ (előre kitervelten) és c/ (aljas indokból elkövetett) pontja szerinti emberölés büntettként állapította meg, melyet bűnsegédként követett el. Az elbíráláskori Btk. alkalmazása szóba sem jöhet, mert az új törvény súlyosabb büntetéssel fenyegeti a fenti bűncselekményt.

Mindkettő minősítő körülményt az elsőfokú bíróság által az I. r. (és a II. r.) vádlott vonatkozásában kifejtett érvek szerint állapította meg a III. r. vádlott terhére is az ítéltábla. Nem vitás, hogy a III. r. vádlott az előzetes, tervszerű végrehajtás kulcsszereplője volt. A sértett megöléséből származó hasznát pedig, hasonlóan az I. r. vádlotthoz, nem közvetlenül szerezte meg, ezért nem nyereségvágyból elkövetett a III. r. vádlott esetében sem a bűncselekmény minősítése, hanem aljas indokból.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó enyhítő és súlyosító tényezőket az I. r. és a II. r. vádlott esetében feltárta, az ítéletben felsorolta és értékelési körébe vonta. A vádlottak terhére róható körülményeknek azonban nem a megfelelő súlyt tulajdonította, ezért a kiszabott büntetés nem szolgálja megfelelően a büntetés célját, nem fejezi ki kellően az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyát, és a vádlottak személyi társadalomra veszélyességét, ezért indokolt volt annak felemelése, az ügyész fellebbezése eredményre vezetett.

A minősített - az I. r. vádlott esetében többszörösen - élet elleni bűncselekmény esetében a tárgyi súly kiemelkedő, a törvény életfogytig terjedő büntetés kiszabását

is lehetővé teszi. Az ekként minősülő bűncselekmény esetében az időmúlásnak, még a jelen ügyben fennálló 20 éves időtartama alapján sem tulajdonítható eltúlzott jelentőség. A bűncselekmény el nem évülő jellege és a kiszabható szabadságvesztés határozatlan tartamú mértéke egyaránt erre utal. Az időmúlásnak egyfajta büntetés csökkentő hatása azonban jelentkezik és ezt szem előtt kell tartani.

Helyesen fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy a többszörösen minősített élet elleni bűncselekmény háttérében, okában és célzatában lényegében egy gátlástalan leszámolás, alvilági háború, különböző érdekszférában működő bűnözői csoportok közötti konfliktus állt.

Az I. r. vádlott esetében enyhítő körülményként kezelte az elsőfokú bíróság e vádlott részesi magatartását az emberölésben. Kétségtelen tény, hogy a bűncselekményre való felbujtás az anyagi jogszabályok szerint részesi cselekmény, de mégis nyomatékos súllyal kezeli a bírói büntetéskiszabási gyakorlat (a törvény is a tettesekre vonatkozó büntetési tétellel fenyegeti), mivel a felbujtó az a személy, aki kialakítja a tettes szándékát. A felülbírált ügyben ez fokozottan igaz, hiszen a tényleges elkövető lényegében bérgyilkosi feladatot hajtott végre az I. r. vádlott tervezésében és szervezésében, annak „alkalmazottjaként”. A bűncselekményben is közvetett érdekekkel bírt, mivel az elsődlegesen az I. r. vádlott érdekeit és céljait, jövőbeni terveit és elképzeléseit szolgálta.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a konkrét ügyben ekként a felbujtó és a felbujtott elkövető büntetőjogi tevőlegességének megítélése a joghátrányt tekintve lényegében megegyezett, az ítélet belső büntetés kiszabási arányai azonos mértékű büntetés megállapítását indokolták. A sértett megölésére nem került volna sor az I. r. vádlott eltervezett felbujtói elkövetői magatartása, sem pedig a II. r. vádlott hidegvérű végrehajtása nélkül. Ezért azonos súllyal felelnek a sértett életének kioltásáért, annak ellenére, hogy az I. r. vádlott esetében kettő, a II. r. vádlott esetében egy minősítő körülmény állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott 10 illetve 9 év tartamú büntetés nem alkalmas a törvényalkotó által megkívánt büntetési célok érvényre juttatására, nem fejezi ki kellően sem a tárgyi súlyt, sem a személyi társadalomra veszélyességet.

Ezért a másodfokú bíróság a rendelkező rész szerint, azonos mértékűre súlyosította a kiszabott fegyházbüntetés mértékét az I. r. és a II. r. vádlott esetében.

A III. r. vádlottal szemben a másodfokú eljárásban kellett kiszabni a büntetést. Az ő tekintetében a társai esetében felsorolt büntetés kiszabási tényezőkön kívül enyhítő körülmény a bűnsegédi bűnrészesi alakzat, amely nem csupán a tetteshez, hanem a felbujtóhoz képest is enyhébb büntetés kiszabást eredményez (tesz lehetővé). Az ő feladata az emberölésben a sértett helyszínre csalása, és ezzel a bűncselekmény végrehajtásának az elősegítése volt, amelyben őt személyes anyagi érdek is vezette.

További lényeges enyhítő körülmény e vádlott részben önmagát is terhelő beismerő vallomása, amely ugyan a tudattartalma tekintetében tagadó volt, de a sértett elkövetési helyre való odacsalása körében ténybeli beismerésben volt. Mivel a vallomásra részben tényállást is alapozott az elsőfokú bíróság, ezért az állandó bírói gyakorlattal egyezően, társainál enyhébb büntetést kellett kapnia az ítélet belső arányai miatt is.

A III. r. vádlott esetében enyhítő körülmény a kiskorú gyermek eltartásához való hozzájárulás, ellenben súlyosít, hogy volt büntetve.

A fentiekben részletesen kifejtett körülmények alapján az I. r. és II. rendű vádlott tekintetében súlyosított, illetőleg a III. rendű vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetések már törvényes mértékűek, ezért alkalmasak a büntetési célok hathatós kifejezésére.

Az ítélőtábla a 1978. évi IV. törvény 99. § (1) és (2) bekezdése alapján a III. r. vádlottal szemben kiszabott fegyházbüntetésbe beszámította az általa előzetes fogvatartásban töltött időt.

Az elsőfokú bíróság a bűnügyi költség megállapításával kapcsolatban ellenőrizhetetlen módon járt el, ezért az eljárásban felmerült bűnügyi költség megállapításáról és viseléséről különleges eljárás - Be. 578. § (1) bekezdés - keretében kell újabb határozatot hoznia.

A tárgyalási napok feltüntetésével kapcsolatos elírásokat pontosította az ítélőtábla, ennek oka részben, hogy 2015. év május hó 12. napján ülnökváltozás folytán megismételte az addigi tárgyalást a törvényszék, a 2015. év június hó 25-i hatánap pedig tévesen került feltüntetésre 26. napja helyett.

Fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítélőtábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. §-a alapján részben megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről a Be. 403. § (5) bekezdése alkalmazásával döntött az ítélőtábla.

A Fővárosi Ítélőtábla az I. r. és a II. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe az 1978. évi IV. törvény 99. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be.

A másodfokú bíróság ítélete ellen a III. r. vádlott estében a Be. 386. § (1) bekezdés a/ pontja alapján fellebbezésnek van helye, mivel olyan vádlott bűnösségét állapította meg az ítélőtábla, akit az elsőfokú bíróság felmentett.

Budapest, 2016. év május hó 26. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bartkó Levente s.k.
előadó bíró

. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 15.B.1856/2014/82. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.50/2016/23. számú ítéletében írt változtatás mellett a mai napon az I. r. és a II. r. vádlottakkal szemben jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2016. év május hó 26. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:

tisztviselő